

[Kristen Amby.]

lem Hr. Retoft, at disse Henvendelser dog havde gjort et vist Indtryk paa ham. Han mente blot ikke, at Grundene var stærke nok til, at man virkelig skulde tage Hensyn til, hvad der var henstillet. Det er naturligvis altid en Skønssag, men jeg kan da sige, at mit Indtryk var, at Kvintessensen af disse Henvendelser viser, at Skatten, saaledes som den er praktiseret, i mange Tilfælde har virket simpelt hen uretfærdigt, at der er noget Uret i den. Det er det, som har gjort, i alt Fald paa os, saa meget Indtryk, at vi har stillet det Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. Clausager, Venstres Ordfører, nys nævnte, sammen med Venstrepartiet til § 5. Og vi kan slet ikke begribe, at Finansministeren ikke vilde tage imod det Ændringsforslag, der aabner Mulighed for i større Udstrækning, end i Fjor, da der var oplagte Uretfærdigheder, at undgaa saadanne. Det kan næppe heller, naar man tænker paa et af de Sammenligningsaar, der her er lagt til Grund, bestrides, at dette Sammenligningsgrundlag virker særlig uheldigt for Landbruget, og Landbruget har jo ikke engang nu normale og gode Aar, selv om vi slet ikke kan sammenligne den Tilstand, hvori vi nu lever, med Tilstanden i 1933—34. Derfor kan det, i adskillige Tilfælde, selv om det ikke er ret mange, komme til at virke meget uretfærdigt over for Landbrugere, at de skal betale Merindkomstskat i Forhold til det daarlige Aar, der bl. a. er et af Sammenligningsaarene.

Uden at jeg paa nærværende Tidspunkt vil angive, hvordan vi vil stemme over for de uden for Betænkningen stillede Ændringsforslag, kan jeg sige, at vi har ikke saa lidt Sympati for det, som er anført i Ændringsforslag Nr. 2 uden for Betænkningen, men vi vil afvente nærmere Forklaring fra Forslagsstillerne om Ændringsforslaget.

Der er ingen Grund til nu at komme ind paa en almen Debat om selve Lovforslaget. En saadan havde man i Fjor, og det havde man ved første Behandling, og da mit Partis Ordfører i denne Sag nødvendigvis er optaget andetsteds, kan jeg her blot henholde mig ogsaa til, hvad han herom har sagt tidligere. Men der er en bestemt Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Retoft, den socialdemokratiske Ordfører, som jeg maa vende mig imod og vende mig

skarpt imod. Det ærede Medlem sagde, og han troede, det lød saa overbevisende, at han kunde slet ikke begribe, at det konservative Parti vilde undlade at stemme for Skatter af denne Art, naar man ikke havde saa forfærdelig mange principielle Indvendinger imod det, naar man i øvrigt havde været med til at stemme for Udgiftslove, ja, endogsaa visse Steder gjort Overbud. Saadan et Parti kunde han slet ikke forstaa.

Jeg skal forsøge paa at forklare ham det. Vi tror, at hvis vi havde Magten i dette Land, vilde Udgifterne ikke ligge oppe i det Leje, hvori de nu ligger. Saa vilde det ærede Medlem øjeblikkelig sige til mig: Hvor vilde du saa skære ned paa disse Udgifter? Var det de sociale Udgifter, du vilde skære ned, eller var det Militærudgifterne, du vilde skære ned, eller hvor var det, du vilde skære ned? Dette involverer — og det er det, det ærede Medlem og det Parti, han tilhører, tror paa —, at disse Udgifter nu engang er absolut nødvendige. Det vilde de ikke være, hvis der var den Tilstand erhvervsmæssigt her i Landet, som vi tror vor Politik vilde føre til. Vi er virkelig i Opposition til Regeringen og tror, at hvis vi havde Magten i dette Land, vilde vi ikke have op til et Par Hundrede Tusinde arbejdsløse, hvoraf jo en stor Del af de offentlige Udgifter flyder direkte og indirekte. Jeg kan herom maaske blot henvide til, at da man havde en anden Regering umiddelbart, før den nuværende Regeringskoalition traadte til, havde man ikke et saadant Antal arbejdsløse, og som Følge deraf havde man heller ikke Brug for de mange Penge, som man nu skal bruge i den offentlige Husholdning. Det var det ene, jeg vilde sige. Det andet, jeg vil sige, var, at vi tror ogsaa, vi vil formaa at føre en fornuftigere Handelspolitik end den, Regeringen hidtil har ført, hvorved det indenrigske Prisleje vilde ligge fornuftigere forholdsmæssigt, og hvorved der tillige vilde være bedre Eksportmuligheder. Det tror vi.

De to Ting taget i Betragtning faar os til at sige, at hvis vi havde Magten, vilde vi ikke behøve hverken kommunale Budgetter eller Statsbudget af det formidable Omfang, vi efterhaanden har her i Landet. Men naar det er vor Betragtning, kan man dog ikke forlange af os, at vi skal stemme for Regerin-